

NE DELA ZARADI ODPLAČILA POSOJIL, PAČ PA IZ LJUBEZNI DO LUTK

BARBARA BULATOVIĆ SE JE IGRALA ŽE KOT DEKLICA IN IGRA SE ŠE DANES. Z LUTKAMI. S TEM, DA JE ZAGRIZLA VELIKO GLOBLJE IN IZ OTROŠKE LJUBEZNI DO PISANIH MOŽICLJEV NA VRVICAH IN PALIČICAH ZGRADILA KARIERO. ENA NAJVIDNEJŠIH USTVARJALK NA PODROČJU LUTKARSTVA PRI NAS PRIPRAVLJA VRSTO ULIČNIH PREDSTAV IN LUTKOVNIH DELAVNIC, MED NJIMI TUDI TERAPEVTSKIH. KOT SOAVTORICA SODELUJE TUDI PRI NOVEM PROJEKTU **FENG ŠUS V GLEDALIŠČU BREZ IGRALCA**, KI JE NASTAL V PRODUKCIJI MASKE LJUBLJANA.

ALI SO VAS LUTKE BOLJ NAVDUŠEVALE KOT OTROKA ALI JE LJUBEZEN BOLJ GOREČA ZDAJ, KO SO LUTKE VAŠ POKLIC?

Zame je bila lutka vedno kanal, skozi katerega se od otroštva igram, se vživim in sporočam, tako kot na primer glasbenik. Čeprav naj bi umetnik vse življenje živel s poslanstvom, da ostane otrok, da bi lahko ohranil tenkočutnost, naivnost in idealizem, je hkrati tudi vajenec, ki se vse življenje uči veščine. Zase lahko rečem, da so mi lutke zmeraj delale družbo. Kot otroka me je navduševalo to, kaj vse se z lutko da pokazati, zdaj pa me navdušuje to, kaj se da z njo povedati.

ŠTUDIRALI STE LUTKOVNE UMETNOSTI V FRANCIJI IN NA ČEŠKEM. SO STARŠI VAŠI ŠTUDIJSKI IZBIRI KDAJ OPOREKALI V SMISLU »IZBERI RAJE PRAVO ALI

»KOT OTROKA ME JE NAVDUŠEVALO TO, KAJ VSE SE Z LUTKO DA POKAZATI, ZDAJ PA ME NAVDUŠUJE TO, KAJ SE DA Z NJO Povedati.«

MEDICINO, KER BOŠ TAKO LAŽJE ŽIVELA«?

Da, moji starši in vse ostale starešine mojega odrasčanja so mi prigovarjali: »Najprej nekaj doštudiraj, potem pa lahko flankiraš.« Zato sem najprej študirala anglistiko

in rusistiko, potem sem se šele posvetila študiju lutkovnih umetnosti v Franciji. Seveda je bil, je in bo akademski poklic nekaj čisto drugega kot lutkar. Po domače, samostojni delavec v kulturi, brez plače, brez kreditov... Pred tem so me ljubi starši vsekakor želeli obvarovati, a zaman. (smeh)

PRAVITE, DA SE DA Z LUTKAMI VELIKO Povedati. Kaj najraje sporočate?

Rada se dotikam tematik, ki jih je treba raziskati, se poglobiti in pripeljati do zaključka. To so na primer alkoholizem, disleksija, mikrofobija, narkomanija, duševna stiska, sanje... V 90. letih sem ko interpretka in avtorica hkrati doživela izkušnjo projekta Exiles, s predstavami in delavnicami v begunskih centrih po vsej

Sloveniji. Moja naloga je, da vas popeljem skozi ves ustvarjalni proces.

NA KATERO SVOJO PREDSTAVO STE NAJBOLJ PONOSNI?

Juri Muri v Afriki, Kralj alkohol, Začaran kraj, Dobri Zlobko, Optična prevara, Male živali, **Feng šus...** Manj bi bilo naštevanja, če bi vam povedala, na katere predstave sem manj ponosna.

ZADNJA VAŠA STVARITEV JE FENG ŠUS V GLEDALIŠČU BREZ IGRALCA. KAKŠNA ISKRICA JE ZANETILA TA PROJEKT?

Projekt je pravzaprav zanetilo več iskric. Prva je bila zagotovo ta, da sem videla predstavo 16 obratov. Leta 2005 so jo ustvarili Jaka Šimenc, Aleš Mustar, Samo, Jure Vlahovič in Nejc Saje, in ko sta me Aleš in Jaka povabila k sodelovanju pri predstavi brez igralca, sem bila navdušena. Druga iskrica se je porodila, ko smo iskali tematiko. Ob pospravljanju stare hiše sem se kar na lepem znašla pred goro starih stvari, ki bi jih tudi po feng šuju morala pometati stran za svoje lažje bivanje, po drugi strani pa se je pojavilo vprašanje, zakaj ljudje mečemo stvari stran in tako smetimo planet samo zato, da bi lažje obstajali. Ta absurd se mi je zdel vreden odrske postavitve.

